

ТУРКИСТОН

Мушоираси

Нурулло ОСТОН

Нурулло дорди шоир. У аллақачон ўз овозини топиб олган. Шерий тўпламлари чоп этилган. Шерларига тоза самимият, қадим Самарқанднинг сирли наволари яшири.

Оқ тунларнинг шарпаси менман

Сўлим баҳор қанотларига соғинтирган ёзи олиб кел. Атлас қўйлак кийган қизларнинг лабларига нозин олиб кел. Изларини соғинган тунроқ ғуборидай тўқна қуллар. Олчуларнинг қизлар қўлида қўқлам, сендан қолди ол гуллар. Оқ тунларни дарақлаб, истаб ҳам сой кечиб, кир ошган мардум. Оқ тунларнинг шарпаси менман Саҳарларнинг ёлғини дардим. Ховучиға олиб тунларни Майхўр каби ичаверамай. Ғамлаб қўйган ҳафталарининг Чингалини ечаверемай.

Емоғиндан хол ўғирладим, лабларимда тўйиб юрарман. Лаблариндан бол ўғирладим, энди мудом қўйиб юрарман. Лабларинга сукут қийнатилган анордан ранг таллобор рўйлар. Нигоҳларим сента интилган бармоқларим менга не сўйлар? Ой, наҳотки шу хушнуд менман, кенг қўчага нега сиймайман? Туркирайди бир ифोर сендан Ой, нимага тўйиб йиғлайман...

Есенин

Аллақачон қўнғил совутан бу дувёнинг сайқалларидан. Яхшияс кел, сўзла ҳамқишлоқ Рязанининг пайкарларидан. Қўчоғимда тўлганган рости Эрон қизи қўй, у хисларни. Яхшияс айт, гулдек очилган Қўшни қизи мени эсларми... Бу дунёда қўй сирин билдим, Бари тилсим, бари дилага ёт. Айт-чи, ошна, бизда ҳали ҳам Сергей дея қўйишарми ох? Умр гуллар, сўзмоғи аён, Бу гапларни қўйиб тур, дўстим. Кечалар ой ёруғида Мени эслаб қўшиқ айтган ким? Кўрдингми, ҳеч маънос онамни, Кутянтими ҳамон саҳарлаб. Мен юрибман олис йўларда Ўз умрини ўзим захарлаб. Россиянинг машхўр шоири деган гапни чикор ёдингдан Қадри бўлмас оқар сувларнинг Оқиб турса агар ёнингдан... Яхшияс айт, дўст-у ёрларар Бари соғин, эсон омонни, Гурўнгида тилга оларми Мени — ўша ўжар, ёмонни. Менга олқиб, тавалло ётди, Нетай совуқ ҳайкалларини Мен соғиндим, ўша хушқомат Рязанининг пайкарларини...

Ўтгиздан ошганда

Янгитни тебратар чолгу садоси, Чолгулар садоси тебратар қизин Бу оқим, бу оҳанг, Бу қайтмас нола Қайларга етаклаб кетмоқда бизни? Вужудлар шилиб боради қўйга Оёқлар остида қайқалади ер. Оқ қандай лаззат бу, Оқ қандай азоб, Кўзингда тирилар сўнаётган шер. Янгит тебранади, қиз тебранади, Янгит янгиқ боқар, қиз янгиқ боқар. Ўтгиз йил қўсинида ухлаган туйғу Энди томирлардан томирга оқар. Тўхтама, тўхтама, тўхтама оҳанг, Мен айтиб олайин муҳаддас сўзин: Ўтгиз йил берда сархуш бўлдиман, Ўтгиз йил берда севаман сизни!

Моҳигул УҚТАМ қизи

Моҳигул қадим Вухороин Шарифдан Гиндулов туманида туғилиб ёган. Шерийнинг қисмат эканлигини англамоқда интиляпти. Шерларинда бир митти юрак кўтара оладиган катта дарду-дунёлар бор...

Дилим— дардгинангга лиқ тўлган коса

Кетарман, юрмагин энди изимдан, Бўлди, соғич бўлма некса хавотир. Мен энди эркинги бир эрна қизиман, Ғамларим соқларни оқарган қамшир. Энди забонимга ослниб олма, Менга ҳалал берма, эски андиша. Юрак тириқиниға қўрқувини солма, Менга ултининг қилмагин пеша.

Энди сўзлайверар тўлган бардошям, Тилиминг дорди осилган сўзлар. Мен шуни туншудим, йигирма ёшим, «Энди андишани қўрқоқлар қўзлар...»

Дилим азобларга лиқ тўлган коса, Қўй, унга тегинма, тўқилса ёмон. Дардларинг йўллари бир ёруғ, тоза, Унга чироқ бўлса танишим армон. Ҳасратинг — умримга қўйилган тўзон, Қўзларим — аламинг чўккан денгизни. Таскинга итарма, у ҳали узой, Ахир мен... сабринг тош қотган қизи. Қисматим ўйнама. Елғон орзуни Ҳар қуни минг бора қарғаб чарчадим. Мунглайида кўнглим митти туйғуни Бешинг йўқ дея, алдаб чарчадим. Алдама. Алдовинг дилимин тортса, Азобим тоғса гар, чидамоқ душвор. Дилим — дардгинангга лиқ тўлган коса, Тўқилса таскиннинг беҳуда, бекор...

Устоз Икром Оламуродга

Тириклик-диқдама осилган занжир, унда соғинчларинг тасвирин чиздим. Иштироб дилдоғда ириқшлаб, сапчир қақалоқ туйғумга ном қўйиб: «Эгин». Армон қосинга тикилган умрим, фақат тасаллидан тилайдир бир дор. Умининг қўлида жон берган қуни, дардларинг ингирго — бўйнимда тумор. Сўзқўшинг оқ-оппоқ қанотларига, кашталар тиканим — тирик ўқинчим. Рухияминг сеҳрли қўнғиргоғида, энтикди хуш оҳанг: «неқди бир қўрғим...» «Бир қўрғим келди...»

Қўзларимни юмиб-юмиб ичаман, Оқшомим, бунчалар ғамгин шаробсан. Айт, ахир нелардан энди кечай ман, Ғамқўнга, бечорам, яна ирайсан. Бир митти бахтчанни тилиниб ўтдим, Иилларнинг йўлида қўлимин очиб. Азоб тепкилаган дил билан кетдим, Айрилиқ йиғласа бир узун сочи. Қўзинг осмондан ёғилган тошлар, Ғуруринг қаддин эдиллар майиб. Қўниқш бемалол яна ёнибшлар, Ҳижронинг пойига бошини қўйиб.

Эшимўин Али МАРДОН

Эшимўин Қашқадарё вилоятидан. Сода, мўмин йигит. Дарди бисёр, ўзига сиймағи юради. Шерларига ғалати таш-бехтар кўп. Юрагини тўкиб ёвади. Илк тўплами чоп этилиш арафасида.

Мен ўзимга сиймадим

Ширин атирлардон сархушдир олам, Дарахт гулларига сирлар яширин. Қўзинг туйғуларни бирам напармон. Дардини гулларга этади тортиқ, Лабларига болдек армонлар яшар. Ошиқлар ҳасрати қўзларда шихон. Нигоҳлари дилда шерлар уйғотар, Ияжиқ рухиятга солиб ғалаён. Айланб-ўргилиб беқарор еллар, Ошиқ вужуддан ўпиб қочади. Рашидан гунча лаби тарс-тарс ёрилиб, Бўзариб, қизариб гуллар очади. Бор бўлсин баҳорий санобар ҳислар, Эгулик бор бўлсин дилларда бутун. Гуллардек нозлиб юришин қизлар, Шоир шоир бўлиб яшати учу.

Мен сенинг бағринга сиймадим, Қўжиниға қўймадим бошини. Безабон гўдақдай йиғладим, Қўрмадинг, дил тўқан ёшимни. Мен сенинг меҳринга сиймадим, Бахт деган оламага сиймадим. Шу ноҷор ҳолимга йиғладим, Уммондек севишга сиймадим. Сенга атаб достонларини, Бор оғиз сўзимга сиймадим. Сиймадим кундузга, тунга ҳам, Мен ўзим-ўзимга сиймадим.

Саждалар қилмоққа арзирмисан сен, Эртақлар битмоққа арзирмисан сен, Қалбга машғул қилиб мангулик дардин. Елғонлар айтмоққа арзирмисан сен, Шоб қулариндан қўзинг хотира, Сенинг сўзлаганин сўзинг хотира, Сенинг борлигиндан далолат берган, Рўқимдаги армон, ўзинг хотира. Қўқна тошлар оқин қўним ёшлари, Юлдузлар — ишончинг кесиб бошларни, Надомат умримга ёпилган либос. Тунлар армонининг уаун соқларни.

Йўлда тўлпор кетар, кўзиде олов, Тўёқлар шаштидан отялар фиғон. Жабдуғи қийшайиб ёнига тўшган, Инди юмалаб йиғлайди армон. Йўлда тўлпор кетар, жигари қўйган, Қўзлари ўт бўлиб қўқна тирмашар. Оташ нафасидан бурқийди сеён, Таскинсиз руҳига қайғу чирмашар. Йўлда тўлпор кетар, жонидан тўйган, Манзиллар алдамчи, йўллар тумонли. Садоқат аҳлида шармисор бўлган, Дийдаси ёшлиғи, умри туманли. Йўлда тўлпор кетар, нотаован, ғариб, Қирчанин тўдалар қувғинди қилган. Бор умри муносиб рақиб ахтариб, Умидлар косаси афсусга тўлган. Йўлда тўлпор кетар, қўлида олов, Борлиққа ўт қўйса нигоҳи билан, Ўт қўйса ёлғонга, ўт қўйса шерга, Елғиз қолса ниқдек паҳоқи билан.

Кечкиб топган гулини, Ичкиб топган гулини, Эй, бу қисмат жабрдан Оқ чекиб топган гулини. Бардоним — дилда тошим, Дарё бўлди қўз ёшим, Ҳам бўлмасин бу бошим, Дилга ўт ёққан гулини.

Эй париваш, хирамон, Бир бахтли қун ноғаҳон, Келсанг агар, мен томон Бахт қулиб боққан гулини.

Соғинбой ИБРОХИМОВ

Соғинбой 80-йилларда қорақалпоқ шерийтига ўзгача овози билан кириб келган еш-тирдан бири. Унинг илтидори бутундай янгича шерий сатрларда, фалсафий дунёпарашада, бирозта ўхшамаган оҳангларда кўринмоқда. Бир нечта шерий тўпламлари чоп этилган.

Йўллар етаклади мени Олтой тоғига

Йўллар Олтой тоғларига олиб боради... қор ётмайди бу тоғларнинг бошида будук ёмас бу тоғларнинг бошини... Мана, дейдорлашдик, Олтой тоғлари! Мана, дейдорлашдик, дарён Хотуни!

Бу йўлларнинг мен тушуниб улгурмаган хуфя-хуфя сирлари бор бу сирларни йўллар менга ҳозир очмаса керак. бу заминни сирин фақат ўз мулки эрур... Бу замин, тоғ, бу йўллар мени нега бугун қўрғис келди?! — еттум келар саволларинг тағига жуда... хуфя-хуфя, сирли-сирли йўллар узра қоламан тунги осмон юлдузлари — чақнағич ҳарфлар мен билан қолур... Мен ўқиним керак энди бу ёзуларни

Юлдузларнинг мен тушуниб улгурмаган кўп сирлари бор... улар аср-асрлар бўйи ғувоҳ бўлиб келди ахир замин юзидеги Елларга, қилларга, қорларга, одамларнинг қўнғидаги орзулар, қайгулар, зорларга... одамларнинг турмушидан улар боخابар... Урхун билан Энасойда тошлар тарашлаб битиб битан усталардан улар боخابар... демак ўғли, бу юлдузларнинг менга айтмоқ истаётган кўп гаплари бор!

Йўллар етаклади мени Олтой тоғига... Бу ерда ҳам тоғлар ўсар экан жилга бўйида... Бу ерда ҳам одам ўғли — одим ўғли ахир, — истар экан Ған турган тепалиқнинг Юксак бўлмоғи... неғаси: оқисларни кўрса бўлар юксакда туриб, паст-баландни кўрса бўлар юксакда туриб... тоғлар тепасида туриб қўрғим келди менинг ҳам оқисларни, паст-баландни... Бу заминда ўзинга айтамак ўз сўзларим бор! Қорақалпоқ тилидан ўзбекчага Музаффар АҲМАД уйғуллаштирган.

Омондурди ОННАДУРДИЕВ

Мушоирамининг навбатдаги саҳифасини тайёрлаётганим. Хоразмдан — дилбар шоиримиз, ҳассос таржимон Матназар огадан қилин мактуб олдим. Оқсақ... Бетакор туркман шерийтидан ўзбекчага уйғуллаштирилган шерлар экан. Қўдан бери ўйлаб юргандим, бутун Туркистон элининг овозларини ашитолмайман, деб. Ниҳоят, умдимизни ижобат бўлди.

Қаро кўзинг қаросинда ўларман

РУБОЙЛАР Бу гулларнинг аросинда ўларман, Қаро кўзинг қаросинда ўларман. Дилигин мен яро қилдим ўринсиз, Дилигинг мен яросинда ўларман. Жаҳонда қўн азиз хор бўлиб ётмиш, Борлар йўқ, йўллар-чи, бор бўлиб ётмиш. Соҳилга салчиган балкидир дилим, Тўқин келарми деб, зор бўлиб ётмиш. Узинг асра. Сендек ҳимоятим бор, Сен ҳақда ажиб бир ҳикоятим бор. Олиб кетдинг дилин. Вермадинг қайтиб, Узингдан ўзингга шикоятим бор. Уғлим, елкамга чиқ. Сўзини ўйнимас, Уғлин арқалатса ким ҳам суюнмас. ...тоғинг юрагини тушумоқ керак, елкасига чиқиб унча қийнмас. Катхудодан мудом улги олди эл, Дард кекса, ўзини дардга солди эл. Бир ушоқ ноғаҳон шоҳ бўлиб эди, Ғуж-ғуж майда-чуйда бўлди-қолди эл.

Кимлар қўрди, кимлар кўрмади — кетди, Қўнғилга минг маъини ўрлади — кетди. Тоғим! Ўз қатриндан қовланган темир Тош бўлиб, юзингни тирнади кетди.

Табиат қўзларга нури берибдур, Иккинча ники ўрин берибдур. Сўнгра бир-бирини еб қўймасин деб Ўртасида катта бурун берибдур.

Севдим. Ишқ энг олиқ кадр-бу, гулини, Сен-да билсанг эди, надир бу, гулини, Манглайида чизик ажин эмасдир, Исминг битилган бир сатр бу, гулини...

Рубойларни туркман тилидан ўзбекчага Матназар АБДУЛҲАКИМ уйғуллаштирган.

Ашурали БОИМУРОД

Ашурали Бекобод туманида туғилган. Мактабда муаллим. Шоир ҳам. Унинг битиларида қадим-қадим наволар, ўзгача бир хайратлар яширин. Бу дунёнинг селини, асосларини ўз дари деб тушунади.

Сўзлар нурин сочиб кетди

Тўтиқўшга Сен — садо ҳам эмассан, Сени ким ҳам тушунган, Наҳот, бир сўз демассан, Ўз номиндан қўнғиман? Баъзилар бор, сен каби Тақлид қилмоқ ишидир. Бундайларга дунёнинг Гунг бўлгани яхшидир!

Оқил МОМО МАҚОЛЛАРИ

Сўз мулкига йўқдир поён, Йўл очаркан боқма қайи, Бу оламдан ўтди шоён, Оқил момо мақол айтиб. Сўз қўролдир, айт, беҳато, Либос ичра улур мато, Ичкаларни узди ҳатто, Оқил момо мақол айтиб. Ҳар қўнғили ошно эди, Ошиқ дилин ташна эди, Бир илқини рўшмо эди, Оқил момо мақол айтиб. У элимда бахти эди, Давраларнинг нақши эди, Ҳаммадан ҳам ахши эди, Оқил момо мақол айтиб. Қолди уздан муъжаз дафтар, У қўнғилдан учган қавтар, Нопокларга санчди нашта, Оқил момо мақол айтиб. Сўзлар нурин сочиб кетди, Уйқуларини қочиб кетди, Қўзлариниз очиб кетди, Оқил момо мақол айтиб.

Жумагул СУВОНОВА

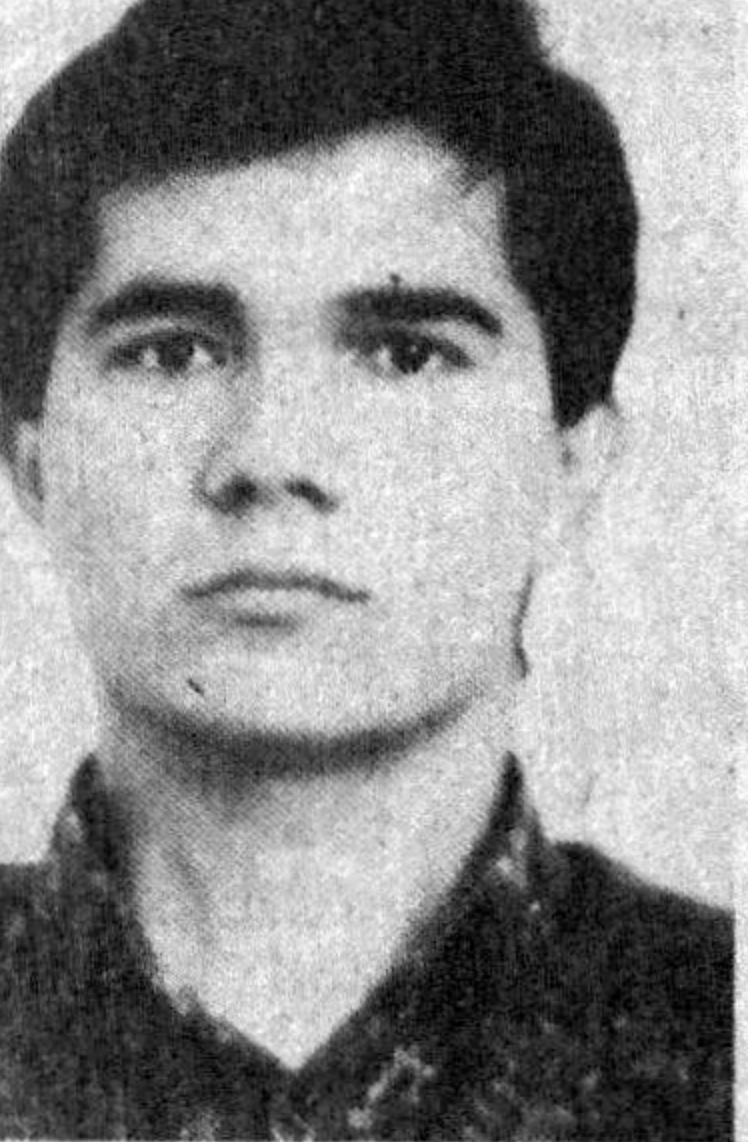
Жумагул Ургут туманида таваллуд топган. Дарди шоира. Сўзлар азобини сезиб авади. «Тиллақош» деб номланган илк тўламини чоп этилган. Ёзувчилар уюшмасининг Самарқанд вилоятлараро тарғибот марказида хизмат қилапти.

Бир савол айланар тилимда

Қовжираган лабларинг қароқ, Мен йиқилдим умрим бетайин. Ерилотим... ёрилиб кетгин!... Қўноғинга кириб кетайин. Иштироблар узган танимин, Алдамчи ишқ жонимдан ўтар. Сабо мени ўз ҳолимга қўй, Чорламанинг сен ўзинг кўтар. Чорламанинг оғир йўллариға, Бари сароб... шунчаки бир ўй... Муҳаббатинг ҳалоскорини йўқ, У ноладир у бир эскин куй. Етақиласан қайга шоиринг, Дадларинг қониб кетди. Мен борғунча ахир у гулини, Сарик соч қиз олиб кетди. Мен на Лайли, на Ширин эмас, Шунда ўзим бўлиб ўтаман. Ирилга-йилга ёлғиб ўша... Ерилотонга кириб кетаман. Ерилотим, ёрил... ёрил-ёй!... Бир қизил гул бўлсайдинг, Қўлларингда сўлсайдинг, Оёғинга бир кеча, Бошим қўйиб ўлсайдинг.

Хаёллар қомида тўғониб, Бир савол айланар тилимда. Сўзломлам бу қандай қўрғилди, Сўз чил-чил сиймоқда тилимда. Ингирма тўқиз йил жуфтланган Лабларим очилмас не битиб? Йўлларинг тўсади тушимда, Ингирма тўқизта қулф эшик. Қўлларинг қисқариб қолади, Тўқичга етган чоқ очомай. Елкамга ёпишиб олади, Тунларни кузатиб толган ой Борлиқ жим. Саҳарга хумор, Кўр, соқов сукунат яшайди. Бу бақди юракнинг доғига, Еру-қўқ қўшилиб кетсайди.

Беруний СУЛТОНЗОДА

Берунийнинг шерларини ўқиб ўзини Ҳоразм фаранди эканлигини сезасиз. Оҳанглари булалча. Вирота ўхшамайди. У ҳозирги кунда ТошДўннинг журналистика факультетига тахсил оляпти.

Қани кўрсат ўша парини

Ғофил гуҷумларинг қомил ипроғи, Зулматдан тонгача бешоён йўлак. Идроким энг кичик қўнғинг ипроғи, — Менга ишқ керакмас, илоҳдан бўлак. Шийрлаб кетади қулдога бир тор, Қўза ичқадир оқ сийё — мотам. Занжиқим, ўзбеким ва ёки тотор, Қўлб атрофида изғийди одам. Пул эмас меҳнатим, фақат туш эрур. Қўзда ҳам тахайюл келтирар олов. Имон бу тўроқнинг устида турар, Бу ҳалол неъматдир, қўлдаги ялов. Эътиқод дардини тўқиди фалак, Ёзилиб битмаган мозиқ юзиде. Остонам қин-қизил, тумдорлар юрак, Асримнинг энг тўғич хумор қўнда.

Сени ёринг унутдимиз дўст, Қишлоқдан ҳам бўлдингми безор. Қани кўрсат ўша парини, Неҳуж сенга берибди озор. Сени ёринг унутдимиз дўст, Ингирмага кирмайсан қайтаб, Соддагина шерларинг билан, Ёниб юрдиг қўнғиллар айтиб. Сени ёринг унутдимиз дўст, Қўзларингдан оқизидими қон... Юрагини эзгилаб ташла, Майли энди севам ҳеч қачон. Сени ёринг унутдимиз дўст, Сочиб юбор иродангин сен. Бу дунёдан рибзат чекма, Ғамларинг олай энди мен. Сени ёринг унутдимиз дўст...

Шухрат ҲАКИМ

Шухрат бобултик. Қишлоқда яшаб ижод қилади. Шерларига болалардангидек сода ҳайрат, самимий туйғулар устивор.

Тоҳирлар дардлари ўхшайди тушга

Мезонлар учмоқда. Мўътадил қулар Тобора азидир офтобинг тағти. Оғир хаёллардай вақини сузади. Булутлар — осмонинг оппоқ ҳасрати. Ширин дилбандларни кузатиб йўлга, Маҳсуна боғларнинг ранглари сийқ. Қўндан-қун тўлишган далаларинг ҳам Фарзанд кузатган аёлдай ниқиб Тўрналар ўтади, қўнғиллар айтиб, Нелардир қолади дилда тўлғона, Сафарга олганган ошар йигитдай Қалдирғоч суварини ўлар ниқона.

Муҳаббат

Сулува саҳарларинг майин сабоси Сумандар атрини соқайди аста. Сайхунинг сурурбахш навиқлари мисол Муаттар тўйларга тошайди қалбда. Бунчалар зебо-ей, бу яшил боғлар, Бу қўқлам бунчалар маъсум ва зангор. Шабнамли гулларга лабини босиб, Дилмида тумандай эрийд гувор. Емгилди далалар чорлайди мени, Ҳажгон уйғотар ҳар кўнғили майса. Қалдирғоч сингари қанот ёсаму Осмонинг рангини ўғирлаб қайтсам... Дунёда ҳижронинг борлиги ёлғон, Тоҳирлар дардлари ўхшайди тушга. Неҳандур мунавар, шуломон қўнғили Талинлар ушал хуш, сўлим оғушга. Бу таранг торилган қолларга атаб Юрагин қатига ўзмалар оқсам, Райқондай бўй соқайиб сўзларга Бахтинми, умримни қўшмайб оқсам. Экинни кутгандай саратон пайти Ул нозли нигоҳни куттув нигозор. Туманида кечада қўлган ой каби Уларни ёритар ул моҳи зоор. Кўксинида яшайди қўнғил гулчалар, Илоҳий ифодадан келаман сармат, бир тўғай сайрайди қалбимда майин, Бу сенми, наҳот бу сен, муҳаббат?!

